

Előfizetési árak:
 Évesre 8 kor., félévre 4 kor.,
 negyedévre 2 korona.
 Egyes szám ára 16 fillér.
 Hirdetések másokalt árak szerint

A lap megjelenik minden est
 törtétkön.
 Felelős szerkesztő:
FÜNKOVICS GYÖRGY.

KÖZÉRDEK

Szerkesztőség: Deák-u. 8.
 Bova a lap szellemi részét illető
 közlemények küldendőek.
 Kezintok vissza nem adatnak

Kiadóhivatal: István-utca 9.
 Bova a lap anyagi részét illető közle-
 menyek az előfizetési pénzek küldendőek
 Kiadótulajdonos:
FUCHS ANTAL.

PESTMEGYE SZABADELVÜ KÖZÖNSÉGÉNEK HETILAPJA.

Évi gondolatok!

Ujpest, 1902 január 1-én.

Krisztus urunk születése után az ezerkilencszázkettedik évre virradtunk.

Ezerkilencszázkettedszer hangzik el milliók és milliók ajkáról az a köszöntés: „Boldog új évet!”

Mi ez?

Közönséges frázissá vált kívánság, — avagy az egyetemes testvériségnek őszinte kifejezése?

Tudjuk-e, mi boldogítja igazán az embert?

Megfejtettük-e már, minden kétséget kizárólag, helyesen, azt a nagy rejtélyt, hogy miért született e földön ember? És ha született, miért hal meg?

Tudjuk-e biztosan meghatározni, — hogy mi jobb, az élet, vagy a halál?

Megállapíthatjuk-e megdönthetetlen érvekkel a természeti- avagy az isteni civilizáció hozza-e létre az emberiség javát?

Az egy Istent féltő zsidóságból eredő kereszténység, a názáretbeli Jézus tanítása és élete olyan miveltiséget alapított meg, a mely ezerkilencszáz esztendőn át folyton növekedett, a mely az egész világra kiterjesztette uralkodását, a mely az államra s a társadalomra, az egyénre, a családra, a társadalmi szokásokra és jogi intézményekre, a nevelésre és az erkölcsi fogalmakra egyaránt rányomta keresztényi jellegét.

A tizenkilencedik század utolsó ti-

zede azonban a tudás fajáról merészen letépte a tiltott gyümölcsöt, a természet minden titka megnyílt, minden törvénye az emberiség szolgája lett, a tudni vágyó lélek kutató esze behatolt a földnek, a tengernek mélységébe, felemelkedett az égboltozat magasságába s a természettudósok sikereikkel, a feltalálók csodálatos eszközeikkel átalakították a munkát, a fogyasztást, az életmódot, az állami feladatokat, a békét és a háborút.

Az ötvilágresz, a gőzhajók, vasutak, pósta- és táviró segítségével egy hitel-piaczczá, egy világkereskedéssé, egy műhelylyé formálódott át.

Amerika őserdeinek, Afrika sivatagjainak, Azsia őszállamainak, Ausztrália szigeteinek különböző népfaja, az utazók, fölfedezők, hajósok, kereskedők és háborúk, egy közösségbefoglalták Európa nemzetivel és országaival.

A teremtmények föllázadtak a Teremtő ellen, megostromolták az eget s a halál — a mulandóság siringódrébe lökte valamennyit, a sirhantok fölött pedig ott áll a kereszt, a mely az erkölcsi világrendnek, a halál általi való megváltásnak és a Szent lélek örökön való uralkodásának a jelképe.

Mi következik ebből?

Az, hogy a természet és az ész civilizációja nem győzte le az isteni, a keresztény erkölcsi civilizációt s hogy a kettő egymás mellett haladva mozdította elő az emberiség javát.

De vajjon elő fogja-e mozdítani a jövőben is?

Ma, midőn a huszadik század második évébe lépünk, társadalmi ellentétek, birkózó érdekek, osztályharcok s nemzeti gyűlölségek állanak a humanizmussal, az államok jogrendjével és a vallások erkölcsi tanaival szemközt.

A tegnap elfogadott igazságot tagadja a ma hirdetett igazság!

A parlamentáris forma — nem feltelt meg a várakozásnak.

Az állam szivtelen zsarnoka lett az emberiségnek.

A szabadság, az uralkodó pártok eszközévé fajult, amellyel ellenfeleiket elnyomják.

A népek gazdagsága — még szélesebbre és mélyebbre vájta a gazdagok és szegények közötti örvényt.

A régi államokat összetörő egységes nemzeti államok népe azt hirdeti, hogy: nincs Isten s nincs haza s nem akar faji és nemzeti különbséget ismerni.

A lelkiismeret s a vallásszabadság rózsaszirmai között a felekezeti gyűlölség férgerei fejlődtek ki.

A béke jelszavát hangoztatva véres háborúkba kergeti a diplomácia mind az öt világrészben a népeket.

Ez a jelen!

És a jövő?

A jövőt a forradalmi szociáldemokráciai és a békés keresztény-szocializmus követeli maga számára!

Karácson-est.

— Elbeszélés. Irta: *Geduly Lajos.* —
 (Folytatás.)

— Megkövetem alásan, Tisztelendő uram! Nagy a baj odahaza nálunk, Kis-Bágyonban. A mi áldottlelkű jó földesurunk, kis filiánknak jötevő felügyelője, Sarkadi Márton nagyságos ur nehéz betegen fekszik. Erősen meghűlt a vadászaton; láz gyöttri egész testét s a mai szent estvén az ur vascsoráját óhajta felvenni, talán megkönnyebbül tőle lelke, teste. A nagyságos asszony engem küldött Tisztelendő uramért, hogy ne terheltessék velem jönni s a beteg lelkivigasztással ellátni.

Igy, szólt Táska András, a kis-bágyoni fiókegyház kurátora. Alázatos szavaira öszszeborzad a gyöngéd hitvesi szív. Hogy eressze, ő most utnak szeretett férjét, hisz ebben a csikorgó hidegben, sötét éjszakában, erős hófúvásban halálra hűtheti magát. Két kezével átkarolja, keblére borul és sirva kérleli:

— Oh ne menj most, édes jó uram. Oly nagy a hideg; sötét éjszakában eltévesztitek az utat; a közeli nádasban farkasok ólálkodnak. Ne menj most, várd meg a reggelt; a jó Isten meghallgatja imánkat s a mi beteg felügyelőnk majd meggyógyul.

Szigorú arcot ölt a lelkész; rövid ideig létovázik, menjen-e, várjon-e reggelig? De győz benne a kötelességérzet; kibontakozik neje ölelő karjaiból s utra készül.

— Az Isten szolgájának — ugymond —

mindenkor készen kell lennie, ha lelki vigaszt nyújthat a betegnek; akár verőfényes a nap, akár zimankós az éj.

— Ugy hát menj, Isten vezéreljen! szól könyek között neje. Remegő kézzel előhossa a jó meleg bundát, lábzsákot, prémes sapkát; aztán bucsut vesznek egymástól, a lelkész sorra megcsókolja gyermekeit. Csilingelnek a lovak esengetyüi s tovasiklik a szán a havas uton Kis-Bágyon felé, három óra járásnyira.

A paplakban a családapa távoztával megszűn a karácsoni öröm; kialusznak a karácsonfa gyertyái, a kis babák is lefeküdtek már. Néma csend honol az egész házban, csak a hideg deczemberi szél kísérletes sivitása zavarja meg olykor-olykor a csendet, meg az ablaktáblákra hulló hó, mely oly rémségesen koppan. Mindenki alszik már, csak a ház urnője virraszt. Reszkető lábakkal jár fel s alá szobájában, gondolatban férjét kíséri; mig végre letőri a bundát, az aggodalom s ruhástól az ágyba dől. Alma nyugtalan, lázas; rémképeket lát, melyek szívére ólomként nehezdednek. Látja, mint siklik tova a szán a fagyos uton, a hideg szél drága férje arczába kergeti a sűrű hópelyheket; rémségesen füttyül a fergeteg. Almában hirtelen felsikolt, látja, mint rohannak a szán után valami üvöltő kutya-félék; már elérik: a lovak prüsszölnék; ágaskodnak, majd örült hajszában tova száguldoznak. A fergeteg lefujja férje fejéről a sapkát, kocsis és utas ledobja magáról a bundát, azt azok a szikrázó szemű kutya-félék széttépi, izekre szaggatják. . . De im feltűnik már a falu templomának tornya; az üvöltő fenevadak elmaradnak; a szán befordul a falu egyetlen utcájába. Mentve vannak; mentve. Az álmodozó megkönnyeb-

bül, nagyot sóhajt, aztán felébred. Verőfényes nap kandikál be az ablakon; elállt a fergeteg; hóborította az egész táj. A kis babák is felütik a fejcskájókat a párna alól s jóreggelt kívánva, első szavuk:

— Hol van apuka? Miért nincs itt?

— Mindjárt megjön, mindjárt itthon lesz. Nyugtatja meg őket az édes anya.

Nehezen mulnak a percek. Már elsőt harangoznak s a lelkész még mindig nem tért vissza. Baljóslatu sejtelmek szállják meg hitvese szívét; ki-ki tekint az udvarra; semmi nesz, semmi zaj, semmi hír. Már a másodikat is elharangozták; a hívek gyülekeznek már a templomba; vajjon hol késik az ő férje? Kimegy egészen az utca végére s örömeiben felsikolt. Jön a szán, benne férje ül. Öröme korai; a szánban csak egy ember ül, a kocsis. Amint behajt az udvarra, Bágyoniné odarohan csaknem félőrülten:

— Hol a férjem?

— Megkövetem alásan, Tisztelendő asszonyom! A tisztelendő ur ott maradt Kis-Bágyonban a nagyságos urnál. Az éjszakai utban megfázott s a nagyságos asszony nem engedte őt visszatérni. Azt üzenteti, hogy a tanító ur végezze az istentiszteletet.

— Jóságos ég! sikolt a nő. Hát mi történt? Láttam álomban, mint rohantak a lovak, kergettetve üldöző farkasoktól; láttam, hogy férjem elvesztette sapkáját, bundáját s a fenevadak azt széttépték. Beszéljen jóember, hogy van drága uram!

— Midőn a Tisztelendő ur az ut nagyobik felén már tul volt, a közeli nádasból három nagy ordas tört elő s fogesikorgatva, villogó szemekkel utána iramodtak a szánnak. Kurátor ur minden erejéből hajtotta a lovakat, rohantak is azok, akár a villám, A farkasok már csaknem elérték a szánt, mi-

Vajjon fogja-e pótolhatni a természettudományokat és a vallási tanokat?

Vajjon megtanít-e törni, szenvedni, dolgozni és imádkozni, hinni és remélni, úgy mint ahogy a kereszténység megtanított?

Vajjon összeköti-e a földet az éggel s megmutatja-e az örök Istent úgy, ahogy a kereszténység megmutatta?

Mind e kérdések élénken fogják már ebben az újévben is foglalkoztatni az elméket, mi magyarok azonban, minden viszontagságok között s minden időben maradunk hűek ősi erényeinkhez, szeressük az Istent, a királyt s igyekezzünk tudásunk, műveltségünk s intelligenciánk fényével glóriát varázsolni hazánk egére s akkor bizonyára boldog lesz új évünk!

Népmivelttség.

(Felolvasott az iparos-munkások képzésére alakult bizottság által rendezett 1911. december 29-iki estvén).

Mélyen tisztelt hallgatóság.

Tegyük félre egy pillanatra az élvezetekre vágyó hajlamot; elmélkedjünk önmagunkról; lessünk el pár oly mozzanatot, melynek hiányában távolesünk az Isten által számunkra kijelölt céltől, a tökéletesedéssel való törekvéstől.

Hallunk a közéletben — *miveltégről*. Nap-nap után emlegetik ezt előtünk s vallja minden ember, hogy ezen sajátságunk — *létfenntartó elemünk*. De vajjon tisztában vagyunk-e, miben is áll a mivelttség?

Egyik a megélhetés eszközeiben való jártasságot, másik az emberekkel elbánni tudást, harmadik a rajongást, sikkes külsőt, olvasottságot, mindenütt ottlételet tartja miveltségnek; míg van olyan is, kinek minden jó tulajdonság semmi, ha nincs a szóban levőnek baráti köre, születése. En a miveltséget nem tartom oly privilégiumnak, melyhez csak egyeseknek volna jussa, vele csak kiváltságosak bírhatnak; szerintem a mivelttség lakozhatik a kunyhóban úgy, mint a palotában; a daróc alatt úgy megér; mint a selyemruha közelében s diszél szolgál a legegyszerűbb embernek, mint magának a királynak; és a birtokosának hasznára van mindig és mindenben. A mivelttség nyilatkozik főleg tettben, de ott van a szem, az arc kifejezésében, sőt a taglejtés — a meg-

jelenés egyaránt elárulják; mert a mivelttség a szívnek lakója s a test csak lelkünknek porhüvelye.

Lélekmiveltés egy a miveltségre való törekvéssel. Most e helyen, ez órában sem teszünk egyebet, mint e törekvésünket elégitjük ki. Helyénvalónak tartom igen tisztelt közönség okszerűségét fejtegetni annak, honnan és mikép tehetünk szert — *miveltségre*?

Kezdjük mindjárt az alapon, az iskolák látogatásán. Manapság valamelyes álláspontra igényt tartó ember el sem képzelhető iskolázottság nélkül. Ott nemesak az írást-olvasást, miveltségünk alfabetáját, sajátíthatjuk el; ott indul meg a szív, az ész működése; ott kezdődik meg az ember fejlődése s az ottani irány kihat egész életünkre. Tanító vagyok s így joggal mondhatom, hogy tapasztalataim vannak s ezek alapján állíthatom, hogy számottevő egyeneinket az iskolák alakították ki. Vagy van-e csak a t. hallgatóság közt is egyetlenegy, ki iskoláinknak jótékony befolyását ne érezte, ne élvezte volna?! Számítok tehát, hogy ezt *disserve*, önmagunkért — s e honnak fejlődéséért az iskolákat, a *virágos kertjeinket ápolandjuk*.

A mivelttség egyik alkotó eleme — a *vallásosság*. A szív összes érzései, lelkünk jóirányu működése a vallásban öszpontosulnak. Nem az érzésnélküli dogmákban, nem az ájtatosságok nélkülözö könyöradományokban, sem nem a testet sanyargató önmegtágadásokban van a vallásosság! Hit a Mindenható, Minden tudó, Mindenütt jelenvaló Istenben s az ő szeretetében, tisztelőben és bizalom az Isten igéjének hirdetőiben; követése a mesterek tanításainak s tisztelése a külső jelvényeknek; türelmesség a másképpen gondolkozók iránt; segítség, oltalom a tévelygők megtérítésében; ezekben van a vallásosság Isten országának megnyerése. Ily gondolatok lépjenek és árasztanak el minket a miveltségre való törekvésben: akkor távozik tőlünk a sátán; szívünk megnyílik a jó, szép és nemes befogadására. *Rajongó érzéssel keressük a templomot s megnyugvást találunk az Ur szolgájának praedikációjában.*

Munkásság a szivnemesítés legfőbb eszköze. Ne nézd az ifju, mely életpályára állított a végzet!! Ne ócsárolj, ne keveseld munkaköröd!! A legparányibb állás, mert a *munka határozata állás*, sokkal több haszon a nagy társadalomra jól betöltve, mint a stéber magas befolyásu törekvése. Az iparos alapjában ép annyira megbecsülendő munkát végez, mint a tanító, pap, tanár, politi-

kus vagy író; sőt éppen oly fontosat, mint bármelyik államférfi! A lelkinyugalommal végzett foglalkozás a leglélekemelőbb. A földműves csak a maga munkakörében boldog. A mi lelkünknek az egyensúlya az *elégedettségben* van; életbölcsesség, lelki mivelttség állásunk helyes betöltése nélkül nem is képzelhető. Azért ifju barátaim, iparos ifjak! szeressétek megélhetéseteket biztosító életpályátokat, igyekezzetek, törekedjétek annak eszközei tökélyesítésére; az itt végzett munkátok nem csak anyagiakban való gyarapodásban, de lelki tehetségeitek kipallérozásában is érvényesülend.

Tanulmányozással s az ezáltal nyert tudással állhatunk a legbiztosabban a lelkünk mivelttségben. Gyakran látunk még külföldre, tanulmányutra menő ifjakat. Igen, mert a nyugat — miveltébbállamai sok tekintetben előbbrehaladottabbak, mint mi. Azok hamarabb kezdettek a haladással járó észszerű munkához. Jól teszik, kik képességet éreznek s kiknek alkalmuk van rá, ha külső országok fejlett kulturáját, iparát, népsajátságait megfigyelik, abból okulnak s tanulmányukat itthon érvényesítik. Tagadhatatlanul szolgálatot tesznek vele; ámde sokan vagyunk, kiknek az módunkban nem áll, de nem is elkerülhetetlenül szükséges a külföld látogatása. Ma — hála Isten — a magyar is annyira fejlődött, hogy több tekintetben felveheti a versenyt a külfölddel. Sok oly vívmányunk van, melyeknek szemlélésében a lélek tehetségei kifejeződnek. Nekünk, különösen főváros környékieknek, Budapest székesfővárosban egész tárlatunk van. Csak nyissuk ki szemeinket s böcsüssük azok hatását a szívbe! A székesfőváros fekvése, a várhegyről, Gellértről való felséges kilátás, épületeinek stílje, impozáns szobrai, kirakatainak ékessége, esetenként rendezett kiállításai, muzeumai, tárlatai, terei a műizlés fejlesztésének mindmegannyi mesterei. Meg kell becsülnünk ezeket! Megbecsülhetjük azzal, ha magunk részére, fejlődésünkre tanulmányozzuk, érvényesítjük.

Társaságok látogatása is igen üdömitja a szívet. A mostani mozzanat, az idevaló összejövetel sem egyébb ennél. És én igen örvendek e tömeges együttlétnek. Az ember kialakulására semmi sines oly beható erővel, mint a környezet. Hány embert tett már tönkre barátainak érzésnélküli követése, hányat vitt koldusbotra, hányat tett munkaképtelenné, hányat sodort az élet süppedező útjára s még hányan meg hányan köszönhetik előhaladásukat éppen baráti embertársaik jó tulajdonai befolyásának?! Ezen estélyek is éppen e szempontból rendeztetnek

dön a nagy hajszában leest a tisztelendő ur fejéről a sapka; ekkor egy mentő gondolatuk támadt: hirtelen levetették nagy bundájukat s a farkasoknak martalékkul dobták, míg ezek a bundákat izekre szaggatták; tisztelendő urék időt nyertek; elérték a falu határát, megmenekültek. De a mi jó tisztelendő urunk beteg lett; alig szolgáltatta ki az urvacsorát a nagyságos urnak, rögtön ágyba kíváncsozott.

— Oh Istenem! Istenem! Siránkozik a hitves. Jőjjön, jó ember, forduljunk azonnal vissza; hadd lássam, hadd ápoljam drága jó uramat!

A kis-bágyoni ódon kastélynak immár két betege van. Egyik szobában a kastély és falu ura fekszik, mellette gondosan ápoló neje sűrű, forog, önfeláldozó szeretettel és odaadással vigasztalja, megnyugtatta; minden óhaját, minden kívánságát kész örömmel teljesítvén. Karácsony első ünnepén végre megkönnyebbült a beteg; azok az édes, vigasztaló szavak, melyeket Bágyoni lelkész intézett hozzá, midőn az ur vacsoráját kiszolgáltatta neki, enyhítő balzsamként hatottak lelkére; szíve megtelt Isten iránti bizalommal, újból remélni kezdett; lelki ereje visszatért s e lelki erő felüdíté lassanként a test erejét is.

A másik szobában kinzó lázban nyög Bágyoni tisztelendő ur. Mellette remegő hitvese sóvárogva lesi, várja drága urának minden legkisebb sóhaját, mozdulatát. Lázban égő homlokáról verejtékeseppek gyöngyöznek alá, miket gyöngéden törül le a hitvesi kéz. Most elszenderült a beteg. Álma boldog; mosolyog; gondolatai imádozt esaládjá körében járnak; majd nagyot sóhajt s így szól: Isten magához szólit; hallom a

mennyei angyalok hívó szövegét. Megyek. Isten veletek! S a hitves szemei megtelnek könnyel, oda hajol férjéhez, édes szavakat sug fülébe: nem, nem megy el; neked élned kell még hosszan, boldogan! . . .

Negyednapra az egyiket, Sarkadi Mártont elkísérték övéi a templomba, hálát adni a szerenéses gyógyulásért. A másikat, Bágyoni Lajos tisztelendő urat mély bánattal kivitték a temetőbe. Régi szivbaja nem bírta meg a tüdőgyuladást.

II.

Szomorú látványt nyújt az ecegi evangélikus paplak; elköltözött belőle minden öröm, vidámság; özvegy papné elvesztett urát siratja; kis gyermekek az édes apát keresik; úgy hívogatják, úgy szólítgatják; aztán az ő kis ajkukon is elhal a mosoly, elfagy a szó. A hívek gyászruhát öltének; vasárnaponként oly szomorúan ballagnak a templom felé, hol nem régen még az ő szeretett lelkipásztoruk édes szava csengett.

Aztán üres lesz a paplak; kiköltözik belőle az özvegy papné, végbucsut int a kedves hajléknak, hol annyi öröm, boldogság honolt.

Ismét karácson estvéje van; ismét öröm sugárzik a szemekben, öröm gyertyái gyulnak ki a házakban, családokban.

Özv. Bágyoni Lajosné házában is ünnepelnek. Midőn el kellett hagynia az ecegi paplakot, hová új pap költözött be, Kis-Bágyonban férje szülőföldjén bérelt egy szerény kis lakást. Itt él már fél esztendeje három gyermekével esendben, békében, visszavonultan. Sarkadi Márton földesur ugyan felajánlotta neki kastélyában kényelmes lakást, de az özvegy nem fogadhatta el a szíves ajánlatot, hisz a kastély minden zuga

csak férje szerenésétlenségéről beszélt neki. Ott ama kis házikóban a falu végén esendes elvonultságban csak férje emlékének él. Karácson ünnepelnek ma ők is. Ott áll a karácsonfa a kis asztal közepén; nem ér fel a mennyezetig, mint tavaly, egy piéz fáska csak; kigyulnak rajta a gyertyák, nem százával, mint a múlt évben, csak itt-ott ég egy-egy kis viaszgyertya. Nincs már kenyérkereső családapa. Elemér, Emmike és Lajoska örömtelten nézik a kis karácsonfát s aztán hogy a bánatos édes anyára néznek, elszomorodnak, eltűn arcukról a mosoly. Ugy fáj, úgy éget valami; úgy hiányzik valaki. Végre megszólal a kis Lajoska:

— Ugye mama, apuka ma visszajön, hogy lássa mit hozott a Jézuska!

— Igen, . . . visszajön! . . . — Szól elmélázva az édesanya.

Csillingelés hallszik odakinn, befordul az udvarra egy kis szán; szépen felkantározott két gyönyörű ló van befogva; hosszú prémes bundában a kocsis. S a szánból le száll egy lenge égi alak; fehér prémes bundájában úgy néz ki, mintha angyalként egyenesen az égből jött volna. Ruganyos lépésekkel a szobába lép, körültekint a karácsonfa világánál, aztán odaborul Bágyoniné keblére s úgy sirnak, úgy zokognak.

— Édes Hildám! Isten hozta nálunk szent karácson estvéjén. Oh mily nagy örömet szerzett nekem kedves eljövetelel! — Szól meg végül Bágyoniné.

— Kedves Emma nénikém! Oly régen vágytam már látni, eljöttem hát ma, hogy ne legyenek olyan nagyon szomorúak.

Aztán sorba esőkolgatja a gyermekeket, egyiknek játékot, másiknak babát, harmadiknak ezukrot oszt s azok úgy esőkolják, úgy ölelik a jó Hildát. (Folyt. köv.)

igen sok fáradsággal. Hát a példa, az utmutatás, a kellemes szórakozás megteremtésével — a lélek a jó irányba ragadtatik! *Tartsa távol mindenki önmagától a művelt lélek földalóját — a dévaj társaságot.* Életet, vagyont veszteget el; ellenben haladást vet el magától az ellenkezőnek gyakorlója.

Beszédmódban is nyilatkozik a műveltség. Nyájasság, szelidség s az emberszeretet rugói e tulajdonságnak. Onismeretlei párosult törekvéssel, magunk iskolázásával, mondjuk szoktatásával lehetünk — *udvariassakká.* Ami pedig az iparosnak a megélhetésnél is főkéllék.

Külsőségek: minők a ruházat, tisztaság, testtartás jelképei lelki állapotunknak. Ügyeljünk ezekre! Nem a cifraság helyes a ruházatban, hanem az álláshoz mért gondos öltözködés. Elmult annak az ideje, hogy kiki mesterségének, foglalkozásának czégreül is szolgáljon. Van-e kiváltsága ma bármely munkakörnek a fennhíjazásra? Nincs! No, ha nincs: egyenes, nyílt, felemelt fővel járhat a szorgalmas munkás, ha teljesíti kötelességét.

És miért mondtam el ezt itt t. hallgatóság? Oktatás végett? Nem. Szórakoztatásul? Arra nem való. Bizonyoságot akartam tenni itt, hazánk iparosifjusága jórésze előtt, hogy önönmagukban van érvényesülésüknek, boldogulásuknak legfőbb eszköze — a műveltséghez való eljuthatás. Önbizalmat szeretnék beéjök önteni arra, hogy ezen ezeréves drága Hon fennállásának nehézsége az ő vállakon is van s nekiök ezt érezniök kell s a terhet viselniök kötelességükben áll. De elmondtam annak bizonyítására: hogy Magyarországon nincs az a privilegium, nincs kiváltság a lelkijavak kiküzdésében; nálunk az ember érvényre juthat, csak igyekezett és kitartó munkásság! Fel kívántam idézni az ifjuság szívében a *lelkijavak iránti sóvárgást*, mert meg vagyok győződve, mikép az anyagi haszon a lelki gazdagság nélkül ha megszerezhető is, gyönyörrel nem élvezhető. Kötelességemben állott a szívbéli épülésre vezető utak kijelölése, mert szeretem a népet, melynek véréből való vagyok s melynek nemes fejlődésében rejlik ez ország jövője.

Előre iparos ifjuság szívében, azaz műveltségben!!
Józsa Dániel.

Lapunk előfizetőinek, olvasóinak, barátainak s munkatársainak öszinte szívből boldog új évet kíván szerkesztőségünk és kiadóhivatalunk.

H I R E K

— **Fekete karácsony.** Napsugaras kék ég alatt hirdették templomainkban az Isten dícsőségét karácsony első napján a hívőknek, sőt mi több, a verőfény még sétáló közönséget is gyűjtött az utcákra. Az ünnep második napja azonban borúval virradt és sűrű esővel mult el. Fekete sár borította el az utcákat, komor ködtömegek ereszkedtek majd emelkedtek a légürben s fekete felhők lebegtek az ég boltozatján. Igazán fekete karácsony volt s a huszadik századnak első éve melegen bucsuzott el tőlünk.

— **Az árvák karácsonyfája.** Nagy öröm volt karácsonyestéjén a község árvaházában is. Az előljáróság igen szép, diszes, ajándékokkal, cukor és süteményekkel gazdagon megrakott karácsonyfát állított a község árváinak, kikhez *Lindt* János bíró, egyszerű, de szívből fakadó, érzelemteljes szavakat intézett. Az árvák szeméből igazi boldogság sugárzott a karácsonyfa alatt s a boldogságnak e sugara minden szónál szebben fejezte ki azt a hálát, a melyet a szülői szeretetet nélkülöző árvák e pillanatban jeltovóik iránt éreztek. A szép és megható karácsony-estét az árvák köszönete, szavallata és éneke fejezte be.

— **Az ó-évtől,** mely annyi gyászunk és nyomorúságnak volt a szülőanyja, mely oly sok reményt silányított tönkre s oly kevés örömet szerzett az embereknél: vigan bucsuzott el községünk lakossága. Daczára a nagy üzleti pangásnak, a munkanélküliségnek még talán egyetlen egy év végén sem rendeztek annyi Sylvester-estélyt, mint most a huszadik század első évének utolsó napján. Az „Ujpesti Közművelődési kör”. Az „Ujpesti Polgári Kaszinó”. A „Kisfaludy Kör”. Az „Ujpesti katolikus legényegylet”. Az „Ujpesti Munkásképző Egylet” stb. színelőadással, hangversennyel, tréfás da-

lokka s bohózatos előadásokkal mulattatta tagjait, azok családjait s vendégeit. Hogy az ó-évtől az új évbe tánczolva lejtettek át itt is, ott is a párok, az éppen olyan természetes dolog, mint az, hogy a Sylvester estélyek résztvevői közül senkinek sem jutott eszébe megsiratni az elmult esztendő, melynek utolsó perczét a harangok éjjeli hangjai adták át a multnak.

— **Ujévi tisztelgések.** Ujév napján, mely az 1902-ik évnek első napja volt, megszámlálhatatlan jó kívánatokkal boldogították egymást a rokonok, jóbarátok s az ismerősök. Voltak azonban testületi tisztelgések is, a melyek ép oly őszintén juttatták kifejezésre a tisztelet és rokonszenvből fakadó jókívánatokat, mint a magán- s társadalmi életben elhangzottak. Így az ujpesti kir. járásbíró tisztségviselői és az ügyvédek testületileg tisztelgtek *Cserba* Ferenc kir. táblabírónál s a járásbíró vezetésénél. Ugyancsak testületileg üdvözölték az újév alkalmából *Lindt* János bíró és *Zsoldos* János főjegyzőt, az előljáróság hivatalnokai és alkalmazottai; Illek Vince, Mady Lajos, Geduly Lajos lelkészeket pedig az egyháztanácsosok. Adja az ég, hogy a jó kívánásoknak, melyek újév napján községünkben elhangzottak, legalább a fele beteljesedjék s mához egy évre mindenki örömmel gondoljon vissza a XX-ik század második évére.

— **Az „Ujpesti izr. nőegylet.”** zártkörű táncvizigalma érdekében a mely f. é. január hó 11-én fog az „Ujpesti Közművelődési kör” helyiségeiben megtartatni, oly nagy buzgóságot fejt ki a rendezőség, hogy bizton remélhetők, miszerint az idei farsangnak ez lesz a leglátogatottabb s legsikerültebb táncvizigalma. Ujpest közönségének hathatós támogatását az izraelita nőegylet annál is inkább megérdemli, mert a játékonyság terén valóban páratlan tevékenységet fejt ki, s táncmulatságait az egyszerűség határai között is mindenkor az előkelőség s a kedélyesség jellemzi.

— **Ujpest és a légszesztársulat.** Azon előljáróság, a mely 30 év előtt intézte Ujpest közügyeit, olyan szerződést kötött 1871-ben a budapesti légszesz-társulattal, hogy évtizedeken át, mind a mai napig kénytelenek voltak a „mizerábilis” világitást tűrni s nem állott módunkban a helyzetet változtatni. Hála istennek a szerződésben kikötött határidő lejárt s községünk jelenlegi előljárósága m. é. december hó 28-án közjegyzőileg felmondta a budapesti légszesztársaságnak a 30 év óta érvényben levő világitási szerződést s így községünk világitását jövőben, Ujpest érdekeinek megfelelően s a modern igények kívánalmai szerint fogjuk berendezhetni.

— **Az „Ujpesti Dalkör”** 1902. február hó 8-án a „Közművelődési kör” helyiségeiben hangversennyel és tánczezel egybekötött jelmez-estélyt rendez saját pénztára javára. Már megszoktuk, hogy a dalkör mulatságai fesztelenek és kedélyesek. Kétségkívül a tervbe vett jelmezestély sem fog mögötte maradni az előbbieknél. A velünk közölt műsor pompásan van, csupa — eddig még itt elő nem adott énekszámokból és egy kazagató koremai jelenetből összeállítva, mely utóbbi Szeszták Podjebrád cseh karmester fog dirigálni, akit erre az alkalomra a dalkör külön szerződtetett. A hangverseny egy hatásos „Nyitány”-nyal kezdődik, ezt követi néhai Erkel Sándornak „Dinodánom”-ja, aztán „Üdvözet az erdőhöz”, „Nőimitator” és végül egy poetikus „Szere-nád”. Akik az élet gondjai közt egy kis szórakozás után vágyódnak, azt ezen a mulatságon mindenesetre megtalálják.

— **Névnapi tisztelgés.** Mult évi december hó 27-én János apostol napján, a község előljáróságának tisztségviselői testületileg tisztelgtek *Zsoldos* János főjegyzőnél, akit nevenapja alkalmából *Lindt* János bíró üdvözölt mindnyájok nevében s miután neki és családjá tagjainak hosszú életet és tartós boldogságot kívánt, arra kérte őt, hogy a község tisztségviselőit, kik büszkék arra, hogy kitűnő vezetése alatt működhetnek, tartsa meg továbbra is jóindulatában. *Zsoldos* János főjegyző melegen megköszönte a tisztelgők jókívánatait, biztosította a község tisztségviselőit arról, hogy a hivatalos érintkezésben csak a közszolgálat érdekében követeli meg az alárendeltséget, csak a község javának előmozdításáért gyakorolja a fegyelmet s

távol van tőle minden hatalmaskodási vágy, a mit leginkább azzal bizonyít be, hogy a hivatalos érintkezésen kívül, a község minden tisztviselője iránt kartási és baráti érzelmekkel viseltetik s boldog ha ezen érzelmei viszonzásra, s méltánylásra talál. A tisztviselők lelkesülten megéljenezték a főjegyző válaszát, s melegen viszonzották kézszorítását.

— **Gallauner Lujza** †. A halál, a kegyetlen kaszás nem ismer irgalmat. Megjelenik ép úgy a gunyhóban, mint a palotákban, reszket előtte koldus ép úgy mint király. Hatalma nagy, szeszélye ezudar. Egyet agyon sujt váratlan, hirtelen, a másiknak ablaka alatt kísért alattomosan hónapokig, évekig. Engedi maga ellen küzdeni áldozatát a végkimerülésig, mignem aztán megváltóként megadja neki a kegyelemdőfést. A karácsony éjjelén Gallauner Lujza, polgári leányiskolai igazgató esendes, szomorú lakásába lopózkodott be a rémes halál. Nem riadt vissza az éjjeli misére szóló harang kongásától sem, nem indult meg az angyalok örömeinek, a kik az Ur fiának születését hirdették. Ép akkor fojtotta meg a szegény, sokat szenvedett Gallauner Lujzát, — igaz fájdmára a szülőknél, a rokonoknál, a jó barátoknál, az ismerősöknél. Gallauner Lujza született Budapesten. Polgári szülők gyermeke volt. Kiváló észbeli tehetségével és kitartó szorgalmával küzdötte fel magát az igazgatói állásba. Mint elemi iskolai tanítónő járt Ujpestre és itt 1882. évben nővérével, Annával megalapította a polgári leányiskola 1-ső és 2-ik osztályát, majd a következő évben a 3-ik és utánna a 4-ik osztályát, e közben megszerzvé maga számára a polgári iskolai képesítést, a francia nyelv tanárnői és női iskolai tanítónői oklevéllel együtt. Életében sokat olvasott, sokat tanult. A paedagógiai irodalom terén is tevékenységet fejtett ki. Ertekezései a „Nőnevelés”, a „Felső nép- és polgáriszkolai közlöny” és a „Magyar paedagógia” hasábjain jelentek meg, ezen kívül számos felolvasást tartott a magyar paedagógiai társaságban és a tanítónők otthonában, mindannyiszor felkeltvén maga iránt a szakkörök figyelmét. Az ujpesti polgári leányiskolához 1893. évben neveztetett ki igazgatóvá oly elődök után, mint Rózsa Iván, Mady Lajos és dr. Neményi Imre. Ebbeli minőségében helyben 6 évig működött, mignem a vezetése alatt levő tanintézetben egy-két tanítónő által szított egyetemlenségek megszüntetése okából, holmi Salamoni ítélet következtében ugyancsak igazgatói minőségben Szilágy-Somlyóra, majd hamar azután Hódmező-Vásárhelyre helyeztetett át. Amde ezeken a helyeken már ténylegesen nem működött, mert meglepte őt kinzó betegség és szabadságot élvezve, Ujpesten keresett magának pihenést, a mit örökre meg is talált. Növendékei közül sok jó és művelt anya, tanítónő stb. került ki. Műveltsége, sokoldalú képzettsége és büszke bár, de mind a mellett tiszteletet gerjesztő gyengéd magatartásánál fogva a társadalmi életben jelentékeny szerepet játszott. Temetése esütörtökön ment végbe nagy- és előkelő közönség, a kartársak és a növendékek részvéte mellett. Az „Iparos- és kereskedő ifjak köre” gyászalt adott elő, Scherer Gyula polg. leányiskolai igazgató pedig megható beszédben vett bucsut az elhunytól. Legyen örök álma nyugodt.

— **Pénztárvizsgálat.** M. é. december hó 28-án pénztárvizsgálatot tartott a község-pénztárában az előljáróság s úgy az értéket, mint a készpénzt rendben s a lezárt naplókkal megegyezőnek találta. A pénztárvizsgálat megejtésében részt vett: *Lindt* János bíró, *Ráday* Antal jegyző, *Bartha* Mór és *Krapp* Mihály esküdt.

— **Eljegyzések.** *Fienetz* György Budapestről eljegyezte *Perich* Ilonka kisassonyt, *Perich* Károly, ujpesti mulakatos leányát. — *Müller Konrad* jegyet váltott *Homolay* Irma kisasszonnyal öz. *Homolayné* leányával. — *Szlávy Margitkát* néhai *Szlávy* István gyógyszerész leányát eljegyezte *Piotrowszky* Vitold.

— **Műkedvelők színelőadása.** Az „Ujpesti kereskedő és iparos ifjak önművelődési köre” az ujpesti népkönyha javára karácsony első ünnepén színelőadással egybekötött táncmulatságot rendezett. Előre is jelezzük, hogy műkedvelőktől ily szab-

los, összevágó előadást Ujpesten még nem tártunk. A kör nem kimélt költséget, fáradságot. Új díszleteket és hű kosztümöket készítettett, csak hogy a közönség várakozását kielégítse. Ez már magában véve dicséretes. A másik dolog pedig, mely az előadást élvezhetővé tette az, hogy a függöny pontban a kítűzött időben gördült fel, nem törődve azzal, hogy néhány mama még a theájt odahaza nem szüresülte el és néhány puszipajtás a billárdparthiet még nem fejezte be. Mády Lajos ev. ref. lelkész ur, díszelnök megjelenésével esengett a rendező harangja s a „Fenygyerek” előadása kezdetét vette és gördülékenyen ment mind a négy felvonáson keresztül. A közönség, mely a Colosseum termét teljesen megtöltötte, frenetikus, tetszésnyilvánításokkal kísérte az előadást. Nevetett, kacagott, tapsolt három hónapra való. Fuchs Armin, Jakobovits Miksa, Litomniczky Károly, Székely Sándor, Szilágyi Pál és Eichenwald Samu egytől-egyet oly igazi „Fenygyerek” volt, mint a minőt a szerző maga képzelte. Aktualis coupleik nagyon tetszetek s azért ismételnők kellett. Budai Lajos mint kalapos-mester kész színészhez méltó tudással játszotta meg szerepét. Beliem Irma Szűzjárné szerepében és Soltész Mariska mint a kalapos-mester felesége. Székely Ilonka, Varga Gizella, mint kalaptűző és divatárus leányok és Szilágyi Mariska, mint lutris kisasszony eleven, bátor mozdulataikkal, pompás eszevegeikkel idéztek elő hatást, míg Ladányi Lajos, Molnár Lajos, Ringer Bernát, Bögnér Tivadar és Molnár József kis szerepeiket ügyesen töltötték be. Az előadást reggelig tartó táncz követte, melyben mintegy 100 pár vett részt. A mulatság — úgy halljuk — a népkönyha javára szép összeget jövedelmezett.

— **Népkönyha-megnyitása.** A községi népkönyha 1902-ik évi január hó 1-én nyílik meg, még pedig két helyen, nevezetesen a Széna-téren Körösi házában és a Templom-utczában Szerényi házában. Mindkét helyen az előjáróság esküdtjei fogják az ellenőrzést gyakorolni.

— **Az iparhatósági megbizottak** megválasztatása, az 1884. XVI. t.-cz. 171. §-a értelmében m. é. december hó 29-ét tüzte ki. *Ivánka Pál* főszolgabíró, ki a választás ezéjűt, a megválasztandó iparhatósági megbizottak számát (10) a választás helyiségét és idejét falragaszokon hirdetmény útján tette közzé községünkben. A választás vezetésével megbizott *Ráday Antal* községi jegyző azonban hasztalan várakozott a kítűzött időben és helyiségben az érdekelte választókra, mert Ujpest önálló iparosai és kereskedői közül egy lélek se érdeklődött a választás iránt, és egy lélek se ambicionálta, hogy megbizottnak választassék meg. A törvény követelése tehát ez esetben kudarcot valított, az ujpesti iparos-tanonezok és tanoneziskolák 1902. évben megválasztott ellenőrök nélkül maradnak. Miután e nemtörődömség országszerte s néhány év óta észlelhető, ideje volna a törvényt módosítani s az intelligens iparosoknak megfelelőbb hatáskört kellene biztosítani.

— **Az ujpesti ipartestület** karácsony elsőnapján disz- és rendkívüli közgyűlést tartott m. é. december hó 25-én. A diszközgyűlésen ünnepélyesen leleplezte *Kossuth Lajos* életnagyságu arczképét, melyet *Németh Berci* festőművész festett le sikerülten s amelyről *Mártonffy Imre* tartalmas ünnepi beszéde alatt hulott le a lepel. A diszközgyűlés után következő rendkívüli közgyűlés egyhangulag elfogadta *Farmathy István* ipartestületi elnök azon indítványát, hogy az ujpesti ipartestületi hitelszövetkezet által létesítendő készáru-raktár és elárúsító csarnok felépítéséhez szükséges telek az ipartestület telkéből engedessék át. Az áru-raktár és elárúsító csarnok felépítését már a tavasszal foganatosítja a hitelszövetkezet.

— **Királyi vadászterület kiscgazdáknak.** A négyezer holdas szent-jakabi pusztát, mely a vácezi püspökség tulajdona kis gazdák közt fogják fölosztani. A szent-jakabi pusztá határos a godöllői korona-uradalommal s mivel erdeiben sok a nagy vad, kibérelték a király számára vadászterületnek. Az uralkodó vendégeivel együtt már többször vadászott itt és sok szép vadkant és szarvast lőtt. A mikor *Csáky Károly* gróf

lett a vácezi püspök, három nagy község, *Szada, Verseggház* és *Kis-Szent Miklós* lakói arra kérték, hogy ossza föl és adja el kisbirtokosoknak a szent-jakabi uradalmat, a mely ugy sem hozza a kellő jövedelmet. Így a kiscgazdák földhöz jutának. A püspök hajlandó volt a kérés teljesítésére, de az eladást még attól is függővé kellett tenni, vajjon a király hajlandó-e megválni kedves vadászterületétől? A püspök ebben a dologban kihallgatáson volt a királlyal, a ki kijelentette, hogy abban az esetben, ha a kiscgazdákon segíthet, szívesen ad engedélyt az eladásra. Időközben *Darányi Ignác* földművelési miniszter is határozottan azt kívánta, hogy csak a kiscgazdák kapják a földet, a melyért egy felsőmagyarországi földbirtokos, ki az eladásról értesült, kétszáz ezer koronával többet ígért. Három község népe 780 ezer koronáért vette meg a szent-jakabi pusztát. A vételért husz év alatt törlesztik. Egy hold föld ilyenképpen 260 kornába kerül majd tulajdonosának kamattal és más költséggel együtt, a mi igen olcsó ár.

— **Névmagyarosítás.** *Schwartz* Jakab ujpesti lakos valamint gyermekei *Henrik* és *Margit*, a belügyminiszter engedelmével *Szenes-re* magyarosította a nevét.

— **Gyermekfelruházás.** Az „Első ujpesti máv. takarékosági és jótékonyasági asztaltársaság” m. évi deez. hó 22-én saját helyiségében felruházási ünnepélyt tartott, mely alkalommal 11 fiút és 13 leányt, összesen 24 gyermeket ruházott fel.

— **Az I-ső ujpesti Türr István hadastyán jótékonyasági egyesület** hivatalos helyiségét az Arpad-ut és Temető-utca sarkán lévő „Központi kávéház”-ba tette át. Az új együleti helyiség ünnepélyes megnyitása e hó 6-án délután lesz.

— **Néprajzi mozgalom.** Az ujpesti polgári anyakönyvi hivatal adatai szerint deez. hóban községünkben született 139, meghalt 70, s házasságra lépett 26 pár.

***Ujpesti színészet.** Balogh Arpad színtársulata a „Polgári kaszinó”-ban épített színpadon karácsony mindkét ünnepén két-két elég jól látogatot előadást tartott. Szombaton *Déry Karola* jutalomjátéka a „Cornvillei harangok” operett ment Szkupény *József* közreműködésével. *Fekete Gyula* helyett, a ki tulajdonképen *Fehér* s a ki tényleges katonai szolgálatban állván, fel nem léphetett, s így *Kiss János* ugrott be semmi esetre sem hátrányára az előadásnak. Vasárnap *Mártonffy Imre* „A kártyavető feleség” ezimű 1 felvonásos kitéző vígjátékát adták nagy tetszés mellett. Ugy halljuk, a társulat még néhány előadást fog tartani, melyre, hogy nagyobb közönség gyűljön egybe, szívükből kívánjuk.

Köszönetnyilvánítás.

E szomorú perczben nem vagyunk képesek a részvétnak azon őszinte megnyilatkozását a testületeknek és ismerőseinknek külön-külön megköszönni; ezért fogadják a polgári és elemi iskolai tantestületek, ismerősök, jóbarátok, szóval mindazok, a kik **Gallauner Lujza** leányunk halála által benünket sujtott nagy gyászunk alkalmával tájaldalmunkat részvétükkal enyhíteni szívesek voltak, ezuton leghalásabb köszönetünket. Köszönetet mondunk továbbá *Grenzó Sándor* urnak, ki fáradságot nem ismerve, támaszunk volt e szomorú alkalommal, ugyszintén az „Iparos és kereskedő ifjak” dalárdájának a végtisztességen való szíves közreműködéséért.

Ujpesten, 1901 december 27.

Gallauner István
és családja.

2148. számhoz. 1901.

Arverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött bir. végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy az ujpesti kir. járásbírósnak 1901. évi V. 2326/2. sz. végzésével **dr. Sugár Bódog** ügyvéd által képviselt **Scheiner Ilona** felperes részére **Goldschmid Ilona** alperes ellen 600 korona követelés és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt és 932 kor. becsült ingóságokra az ujpesti kir. járásbírósnak fenti számú végzésével az árverés elrendeltetvén, annak a felülfoglaltatók követelése erejéig

is, amennyiben azok kielégítési jogot nyertek volna, alperes lakásán Ujpesten Erzsébet-utca 35. sz. leendő megtartása határidőül 1902. évi január hó 9-ik napján d. u. 2 órája tüzetik ki, mikor a bíróság lefoglalt butorok s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, a mennyiben részükre a foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alulirt kiküldöttnél vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

Kelt Ujpesten, 1901. évi december hó 27. napján.

Kiss Gyula

kir. bir. végrehajtó.

2502. végreh. sz. 1901.

Arverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött bir. végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy az ujpesti kir. járásbírósnak 1900. évi V. 1457/5. sz. végzése folytán **dr. Kálmán Ödön** ügyvéd által képviselt **Ujpesti keresk. és iparbank r. t.** felperes részére **Várady Adolf** és társa alperes ellen 110 kor. követelés és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt és 2301 kor. becsült ingóságokra az ujpesti kir. járásbírósnak V. fenti sz. végzésével a további eljárás elrendeltetvén, annak az alap és felülfoglaltatók követelése erejéig is, a mennyiben azok kielégítési jogot nyertek volna Ujpesten megkezdve **Várady Adolf Boeska-utca 21. sz. a.**, folytatva **Várady Ignác Boeska-utca 21. sz. a.** és befejezve **Nadel Henrik József-utca 29. sz. a. lak.** leendő megtartása határidőül 1902. évi január hó 7. napján d. u. 3 órája kitézik, mikor a bíróság lefoglalt butorok stb. s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, a mennyiben részükre a foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, hogy elsőbbségi jelentéseiket az árverés megkezdéseig alulirt kiküldöttnél írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni el ne mulasszák.

Kelt Ujpesten, 1901. évi december hó 20. napján.

Polgar

kir. bírósági végrehajtó.

2433. végreh. sz. 1901.

Arverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött bir. végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy az ujpesti kir. járásbírósnak 1901. évi V. 2108/2. sz. végzése folytán **dr. Freund Albin** ügyvéd által képviselt **Leipniki Vorschuss-Cassa** felperes részére **Lichtenstein Armin** alperes ellen 227 kor. 80 fill. követelés s jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt és 630 kor. becsült ingóságokra az ujpesti kir. járásbírósnak V. fenti sz. végzésével a további eljárás elrendeltetvén, annak az alap és felülfoglaltatók követelése erejéig is, a mennyiben azok kielégítési jogot nyertek volna Ujpesten, **Löwy-utca 10. sz. a.** házában leendő megtartása határidőül 1902. évi január hó 2. napján d. e. 12 órája kitézik, a mikor a bíróság lefoglalt czipészárúk stb. s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, a mennyiben részükre a foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, hogy elsőbbségi jelentéseiket az árverés megkezdéseig alulirt kiküldöttnél írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni el ne mulasszák.

Kelt Ujpesten, 1901. évi december hó 16. napján.

Polgár

kir. bírósági végrehajtó.